

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-10042026-10728

Volume: 10

Issue: 4

Month: April

Year: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 11.03.2026

Accepted: 30.03.2026

Published: 01.04.2026

Citation:
Boopalan, A. "Ramayana
in Tamil Classical
Literature." *Shanlax
International Journal of
Tamil Research*, vol. 10,
no. 4, 2026, pp. 63–68.

DOI:
[https://doi.org/10.34293/
tamil.v10i4.10728](https://doi.org/10.34293/tamil.v10i4.10728)

*Corresponding Author:
dr.boopalan@gmail.com

Ramayana in Tamil Classical Literature

A. Boopalan

Postdoctoral Fellow

Central Institute of Classical Tamil, (An Autonomous Institution)

Ministry of Education, Perumbakkam, Chennai

 <http://orcid.org/0009-0004-2507-7845>

Abstract

The Ramayana is one of the stories that has spread and established itself throughout India since ancient times. This book is also called 'Ithikasa'. This book, which originated in the northern language, has been translated, abridged, combined with new stories presented locally, and made some changes to suit the current situation and circumstances of the country. This book has been rewritten in various periods by great poets. Some people have compiled many of the events and some of the sub-stories contained in this book into separate books. The stories of the Ramayana have also had a great influence on the lives of ancient Tamils. References to the stories of the Ramayana are found in Sangam literature, poems, and ethical books.

Keywords: *Ramayana, Ithikasa, Ancient Indian Literature, Sanskrit Epic, Tamil Literature, Sangam Literature, Regional Adaptations, Translation, Tamil Poets, Cultural Influence, Epic Tradition, Sub-stories, Ethical Literature.*

References

1. Purananuru - Text and Commentary, New Century Book House (P) Ltd, Chennai, First Edition – 2004.
2. Pathupattu - Text and Commentary (Vol-1, Vol-2), Po. Ve. Somasundaranar, Kazham Publications, Edition – 2008.
3. Sangam Literature, Ettuthogai - Text and Clear Commentary (Vol-1), Sa. Ve. Subramanian, Manivachakar Pathippagam, Chennai, First Edition – 2010.
4. Durai Rasaram, Pathinenkeezhkanakku Noolkal (The Eighteen Minor Works) (Vol. 1, 2, 3), Mullai Pathippagam, Chennai, 2009.

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் இராமாயணம்

ஆ. பூபாலன்

முனைவர் பட்ட மேலாய்வாளர்

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் (தன்னாட்சி நிறுவனம்)

இந்தியக் கல்வி அமைச்சகம், பெரும்பாக்கம், சென்னை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பாரதத் தேசமெங்கும் யிகப்பழுங் காலந்தொட்டுப் பரவிநிலைபெற்று வந்துள்ள கதைகளுள் இராமாயணமும் ஒன்றாகும். இந்நூல் 'இதிகாசம்' என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படும். வடமொழியில் தோன்றிய இந்நூலைப் பாரத நாட்டு மொழிகள் பலவற்றில், கவிதை வடிவிலும், மொழிபெயர்த்தும், சுருக்கியும், அங்கங்கே வழங்கிய புதிய கதைகளை உடன் பிணைத்தும், நாட்டு நடப்பு, சூழ்நிலை முதலியவற்றிற்கு ஏற்பச் சிற்சில மாறுதல்கள் செய்தும், புலவர் பெருமக்கள் பற்பல காலங்களில் ஆக்கிவந்துள்ளார்கள். இந்நூலில் அடங்கிய பல நிகழ்ச்சிகளையும் கிளைக்கதைப் பகுதிகள் சிலவற்றையும் தனித்தனி நூலாகவும் சிலர் செய்துள்ளனர். பழந்தமிழர் வாழ்வியலிலும் இராமாயணக் கதைகள் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்று இருந்திருக்கின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும், காப்பியங்களிலும், நீதி நூல்களிலும் இராமாயணக் கதைகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

திறவுச்சொற்கள்: இராமாயணம், இதிகாசம், தொன்மை இந்திய இலக்கியம், வடமொழி காப்பியம், தமிழ் இலக்கியம், சங்க இலக்கியம், பிராந்திய மொழியாக்கம், மொழிபெயர்ப்பு, தமிழ்ப் புலவர்கள், பண்பாட்டு தாக்கம், காப்பிய மரபு, உட்கதைகள், நீதி இலக்கியம்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் அகலிகை ஓவியம்

மதுரை அருகேயுள்ள திருப்பரங்குன்றத்தின் மலையில் ஓவியங்கள் பல அழகுற எழுதப் பெற்றிருக்கின. அத்தகைய ஓவியங்களில் ஒன்றாக அகலிகை ஓவியம் இடம் பெற்றிருந்தது. அதனைக் கண்ட மக்கள், இந்திரன் இப்பூனை, இவள் அகலிகை, இவன் வெளியில் சென்ற கவுதமன், கவுதமன் சினங்கொள்ள கல்லுருவம் அடைந்த அகலிகை இது என்று விளக்கிச் சொல்லினர் என்பதற்கு,

“இந்திரன் பூசை இவள் அகலிகை இவன் சென்ற கவுதமன் சினன் உறக்கல் உரு ஒன்றிய படி இது என்று உரைசெய்வோரும்

இன்ன பல பல எழுத்து நிலை மண்டபம் தன்னுநர் சுட்டவும் சுட்டு அறிவுறுத்தவும்

நேர் வரை விரி அறை வியல் இடத்து இழைக்கச் சோபன நிலை அது துணி பரங்குன்றத்து மாஅல் மருகன் மாட மருங்கு பிறந்த தமரின் பெயர்ந்து ஒரு பேதை பிறங்கல் இடையிடை புக்கு பிறழ்ந்து யான் வந்த நெறியும் மறந்தேன்”

(பரி.19:50-60)

என்ற பரிபாடல் அடிகள் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன. பரிபாடலின் அடிகளில் கதை மாந்தர்களை 'இந்திரன் பூசை, இவள் அகலிகை, இவன் சென்ற கவுதமன் என நேரடியாகவுரைக்கும் கதை சொல்லும் உத்தி சிறந்திருத்தலை அறிய முடிகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில் இராமன்

மாதவியைப் பிரிந்து கோவலன் கண்ணகியை அடைந்தபின்பு இருவரும்

வாழ்தல் வேண்டி, ஊழ்வினை துரப்ப, மதுரை மாநகர் செல்கின்றனர். செல்லும் வழியில் கவுந்தியடிகளைச் சந்திக்கின்றனர். அப்போது கவுந்தியடிகள் கோவலனிடத்தில், வேத முதல்வனான இராமனே தன் அவதாரத்தில் தசரதனின் சொல் கேட்டுச் சீதையுடன் காட்டிற்கு வந்ததால் சீதையைப் பிரிந்து கடுத்துயருற்றான் என்பதை நீ அறியவில்லையா? காலம் காலமாக மக்கள் சொல்லும் இக்கதையை நீ அறிய மாட்டாயா? என்று இராமன் சீதையோடு கானகம் புகுந்ததை விவரிக்கிறார்.

“தாதை ஏவலின் மாதுடன் போகிக், காதலி நீங்கக் கடுத்துயர் உழந்தோன் வேத முதல்வன் பயந்தோன் என்பது நீ அறிந்திலையோ? நெடுமொழி அன்றோ?”

(சிலம்பு. 2:4:46-49)

என வரும் சிலப்பதிகார அடிகளில் வரும் ‘நெடுமொழி அன்றோ?’ என்ற வரி மிகவும் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டியதாகும். ஏனெனில், கவுந்தியடிகள் கோவலனிடம், ‘இந்த இராமாயண நிகழ்வு, காலம் காலமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்பதை நீ அறியவில்லையா?’ எனக் கேட்கிறார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் அயோத்தி

கோவலன், மதுரை மாநகரை நோக்கிச் சென்றதும் அவரைப் பல இடங்களிலும் தேடிக் கண்டறிய முடியாத மக்கள் பெருந்துயர் உற்றனர். அவர்களின் இத்தகைய செயலுக்கு இராமன் கானகம் சென்றதும் அவன் பிரிவால் வருந்திய அயோத்தி மக்களின் அருந்துயர் ‘அருந்திறல் பிரிந்த அயோத்தி’ என்று உவமிக்கப்படுவதனை,

“ஏவலாளர்! யாங்கனும் சென்று.

கோவலன் தேடிக் கொணர்க”

எனப் பெயர்ந்ததும்;

‘பெருமகன் ஏவல் அல்லது, யாங்கனும், அரசே தஞ்சம் என்று அரும் கான் அடைந்த

அருந்திறல் பிரிந்த அயோத்திப் போல, பெரும் பெயர் மூதூர் பெரும் பேது உற்றதும்”
(சிலம்பு. 2: 13:60-65)

என வரும் சிலப்பதிகார அடிகள் பதிவு செய்கின்றன. மேலும், மூவுலகத்தையும் தன் இரண்டு அடியால் அளந்து மகாபலி சக்கரவர்த்தியின் ஆணவத்தை அடக்கிய திருமாலின் வாமன அவதாரம், இலக்குவனுடன் கானகம் வந்து இராவணனை வதம் செய்து இலங்கையை அழித்த இராம அவதாரம் ஆகிய இவ்விரு அவதாரங்களையும் எடுத்த திருமாலின் பெருமையைக் கேட்காத செவி எல்லாம் ஒரு செவியா? என்று ஆயர்குலப் பெண்கள் குறிப்பதாக இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் எடுத்து மொழிவதனை,

“மூ உலகும் ஈர் அடியான் முறை நிரம்பாவகை முடியத்

தாவிய சேவடி சேப்பத், தம்பியொடும் கான் போந்து,

சோ அரணும் போர் மடியத், தொல் இலங்கை கட்டு அழித்த

சேவகன் சீர் கேளாத செவி என்ன செவியே?

திருமால் சீர் கேளாத செவி என்ன செவியே?”

(சிலம்பு. 17: படர்க்கைப் பரவல் :3)

என்ற அடிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ள இயலுகின்றது.

மணிமேகலையில் இராமன்

மணிமேகலைக் காப்பியம் இராமபிரான் இலங்கையில் அசோகவனத்தில் இருந்த சீதையினைச் சிறைமீட்கும் பொருட்டு வானரங்களைக் கொண்டு அணை கட்டிய நிகழ்வினை எடுத்துரைக்கின்றது. ‘யானைத்தீ’ என்னும் பெரும்பசி நோயினைத் தன் வயிற்றிற்கொண்ட காயசண்டிகை என்னும் மடந்தை, மணிமேகலையை வணங்கி, திருமால் நிலமிசை இராமனாகத் தோன்றி வெல்லுதற்கரிய கடலை அடைத்த பொழுது, குரங்குகள் கொண்டுவந்து வீசிய பெரிய மலைகளெல்லாம், வருத்தந்தரும் கடலின் வயிற்றினுள்ளே புகுந்தாற்போல

வயிற்றினுள் இட்ட உணவுகளால் தணியாத அழல்போன்ற கொடிய பசியை என்னுடைய முன்னை வினைப்பயனால் அடைந்தேன், அரிய உயிரைப் பாதுகாக்க வல்ல மருந்தினையுடையாய் நெருங்கிய எனது பசிப்பிணியைக் களைந்தருள்வாய்! என வேண்டி நிற்கின்றாள். இதனுள் இராமன் வானரங்களின் உதவியுடன் கடலின் குறுக்கே அணைகட்டிய செய்தி சுட்டப்படுவதனை.

“நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி அடல் அரு முந்நீர் அடைத்த ஞான்று குரங்கு கொணர்ந்து எறிந்த நெடு மலை எல்லாம் அணங்கு உடை அளக்கர் வயிறு பக்காங்கு இட்டது ஆற்றாக் கட்டு அழல் கடும் பசிப் பட்டேன் என் தன் பழ வினைப் பயத்தால் அன்னை கேள் நீ ஆர் உயிர் மருத்துவி துன்னிய என் நோய் துடைப்பாய்! என்றலும்”

(மணி. 17:9-16)

என மணிமேகலையின் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

வானரங்களின் செயலும் புலவர் சுற்றமும்

சோழ அரசன் இளஞ்சேட் சென்னி ‘செருப்பாழி’ என்னும் ஊரை வஞ்சிப் போரில் வென்றதனைப் ‘ஊன்பொதி பசங்குடையார்’ என்னும் புலவர் புகழ்ந்து பாடினார். அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அரசன், மிகுந்த அணிகலன்களைப் புலவர்க்குப் பரிசாக வழங்கினான். வறுமையில் வாடிய புலவரின் சுற்றத்தார் எந்த அணியை எங்கே அணிந்துகொள்வது என அறியாது விரலில் அணிய வேண்டுவனவற்றைக் காதுகளில் தொங்கவிட்டுக் கொண்டனர். காதில் அணியவேண்டிய அணிகளை விரலில் செருகிக்கொண்டனர். இடுப்பில் அணியும் அணிகளைக் கழுத்தில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டனர். கழுத்தில் அணிய வேண்டிய அணிகளை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டனர்.

இத்தகைய காட்சியானது. சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்ற காலத்து, அவள் இராமனுக்கு வழி தெரியத் தான் அணிந்திருந்த அணிகலன்களை ஒவ்வொன்றாக ஆங்காங்கே நிலத்தில் போட்டுவிட்டுச் சென்றாள். அவற்றை எடுத்த குரங்குகள் எதனை எங்கு அணிவது என்று தெரியாமல் தாறுமாறாக அணிந்துகொண்டது போல் இருந்தது என உவமை காட்டுகின்றார் புலவர்.

“கடுந்தெறல் இராமன் உடன் புணர் சீதையை வலித்த கை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை நிலஞ்சேர் மதர் அணி கண்ட குரங்கின் செம்முகப் பெருங்கிளை இழை பொலிந்து ஆங்கு” (புறம்.378:18-22)

கலித்தொகையில் இராவணன்

கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் சிவ பெருமான உமாதேவியுடன் கயிலாய மலையில் வீற்றிருக்கும் பொழுது பத்துத்தலை இராவணன், தனது வலிமைமிக்க கைகளால் அம்மலையினை எடுக்கத் தலைப்பட்டான் என்றும், அதனைக் கண்ட சிவபெருமான் தனது கால் கட்டை விரல் நுனியினால் அந்த மலையினை அழுத்த, அதனுள் அகப்பட்டு இராவணன் வருந்தினான் என்றும் சுட்டப்படும் செய்தியானது கீழ்க்காணுமாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்

உமையமர்ந்து உயர்மலை இருந்தணன் ஆக தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்ப்புகுத்து அம்மலை

எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல”

(கலித்.38:1-5)

நீதி நூல்களில் வீடணன் - இராமன்

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று பழமொழி நானூறு என்பதாகும். இந்நூலில் வீடணன் பற்றிய குறிப்பு ஒன்று

காணப்படுகின்றது. இலங்கை அரசன் இராவணனின் தம்பி வீடணன் ஆவான். இவன் இராமனை நண்பனாகப் பெற்று இலங்கையின் அரசனானான் என்பதனை,

“பொலந் தார் இராமன் துணையாகப் போதந்து,

இலங்கைக் கிழவற்கு இளையான், இலங்கைக்கே

பேர்ந்து இறை ஆயதூஉம் பெற்றான் பெரியாரைச்

சார்ந்து கெழீஇயிலார் இல்”

(பழமொழி: 92)

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

இராமனும் பறவைகளின் ஒலியும்

அகநானூற்றுத் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். தலைவன் பிரிவினால் தலைவி உடல் மெலிந்தாள். தலைவியின் உடல் மெலிவானது. ஊராரின் அலருக்குக் காரணம் ஆயிற்று. இந்நிலையில் தலைவன் திருமணம் செய்துகொள்ள வந்தமையால் தலைவனையும் தலைவியையும் இணைத்து அலர்தூற்றிய ஊரார் வாய் அடங்கிவிட்டது எனத் தோழிதலைவியிடம் உரைக்கின்றாள். ஊரார் வாய் அடங்கியதற்குக் காட்டப்படும் உவமைதான் இராமனைப் பற்றிய செய்தி ஆகும். இராமன் பாண்டியரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த கோடிக்கரையை வந்தடைந்தான். எப்பொழுதும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் கடல் இரக்கத்தோடு காணப்பட்டது. அங்கு ஆறு கடலோடு கலக்கும் முன்றுறை (முன் துறை) ஓரத்தில் இருந்த ஓர் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்துகொண்டு அரக்கரை வெல்வதற்குச் செய்யும் போர் பற்றிய அரிய மறைச் செய்திகளை வானரங்களோடு ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது பல விழுதுகளை உடைய அந்த ஆலமரத்தில் இருந்த பறவைகள் இடையூறாக ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. அதனைக் கண்ட இராமன் தன் ஆற்றலால் பறவைகளின்

ஒலியை அடக்கினான். அதுபோலத் தலைவனையும் தலைவியையும் இணைத்து அலர் தூற்றிய ஊரார் வாய் அடங்கிவிட்டது என உவமை வழியாகச் செய்தி சுட்டப் படுகின்றது. கடுவன் மள்ளனார் என்னும் சங்க காலப் புலவரால் பாடப்பட்ட,

“வென்வேல் கவுரியர் தொன்முது கோடி முழங்கு இரும் பெளவம் இரங்கும் முன் துறை வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த பல்வீழ் ஆலம் போல

ஒலி அவிந்தன்று இவ் அமுங்கல் ஊரே”

(அகம்.70:13-17)

என்ற பாடலில் மேற்கண்ட நிகழ்வு குறிக்கப்படுகின்றது.

மன்னர் மரபினை அழித்த பரசுராமன்

இராமாயணத்தில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களுள் ஒருவர் பரசுராமர். பரசுராமர் பிருகு வம்சத்திற் பிறந்த சமதகனி முனிவர்க்கும் இரேணுகைக்கும் பிறந்தவர். இவர் விஷ்ணுவின் அம்ச அவதாரம். இவர் சத்திரியர்களை நாசஞ் செய்ய எண்ணிச் சிவமூர்த்தியை நோக்கித் தவம்புரிந்தார். சிவமூர்த்தியானவர் புலையர் உருக்கொண்டு இவர் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார். அவரைக் கண்ட பரசுராமர் கோபித்து யுத்தம் செய்தார். கடைசியில் பரசுராமர் வருந்தும்படி அவரது உடலைச் சிவமூர்த்தியானவர் உருட்டி விட்டார். இதனால் பரசுராமர் மிகுந்த மனக்கவலை அடைந்து சிவமூர்த்தியைத் துதித்தார். சிவமூர்த்தி தரிசனம் கொடுத்துப் ‘பரசு’ என்ற ஆயுதத்தை அளித்து, இன்றுமுதல் உனக்குப் ‘பரசுராமன்’ எனப் பெயர் உண்டாகட்டும் என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார். அதுமுதல் பரசுராமர் என்ற பெயர் இவருக்கு உண்டானது.

“இராமமூர்த்தி மிதிலையில் வில் முறித்து சானகியைத் திருமணம்புரிந்து திரும்பும் வழியில், பரசுராமர் இராமரை எதிர்த்துத் தம்மிடமிருந்த வில்லை வளைக்கச் செய்து, தமது தவத்தை அவ்வில்லிற் பூட்டிய

அம்பிற்கு இலக்காக்கித் தவத்தை இழந்தார். இவர் அம்பையென்னும் காசிராசன் பெண்பொருட்டு மாணாக்கராகிய பீஷ்மரிடம் யுத்தம் புரிந்து தோற்றவர். தந்தை சொற்படித் தாயைக் கொன்று, மீண்டும் தந்தையால் தாய் உயிர் பெறவும் வரம்பெற்றவர். இவர் கார்த்தவீரியனைக் கொன்றதால், இவர் இல்லாத நேரத்தில் கார்த்தவீரியன் குமரர், சமதக்னியைக் கொன்றார். இதைக்கண்டு இரேணுகை வர, அவளும் எதிர்க்க, அவள் இருபத்தொரு முறை அடிபட்டுத் தன் குமரன் வருமளவும் உயிர் தாங்கியிருந்தாள். குமரன்வர நடந்தது கூறி இறந்து போனாள். குமரன் இறந்த தாய் தந்தையர்க்குக் கருமஞ் செய்கையில் ஐந்தாம்நாள் இரவில் தன் மீது ஒரு புலி பாய்ந்ததுபோல கனவு கண்டு 'அம்மா! அம்மா!' என்று அலறினாள். இரேணுகை தன்னைக் குமரன் அழைக்கிறானென்று அதுவரையில் தனக்கு குமரன் செய்த கருமத்தால் ஏற்பட்டிருந்த தலையுடன் வெளிப்பட்டுப் பார்க்கிறாள். பரசுராமர் இதனைக் கண்டு தத்தாத்திரேயருக்கு அறிவிக்க, அதற்கு முனிவர் கர்மம் பூர்த்தியாகுமுன் அழைத்ததால் இவ்வகையாயிற்று எனக் கர்மத்தைப் பூர்த்தி செய்வித்தனர். தாய் உயிர்பெற்றுத் தலைமட்டுமாய்த் தெய்வமாகினாள். தந்தைசத்திய உலகமடைந்தனர். தன் தந்தை கொல்லப்பட்டமை கண்டு, தன் தாயாகிய இரேணுகை இருபத்தொரு அம்புபட்டு இருபத்தொருமுறை தன்னைக்கண்டு மார்பில் அறைந்து கொண்டதால் இருபத்தொரு தலைமுறை அரசர்களை நாசஞ்செய்து அவர்களது நாடுகளையெல்லாம் காசிபருக்குத் தானஞ் செய்தார் பரசுராமர்" என்ற செய்திகளை அபிதான சிந்தாமணி தருகிறது (பக். 1251-52).

பரசுராமர் 'இம்மண்ணுலகிலேயே சத்திரிய வம்சத்தவரை ஒழிப்பேன்' என்று சபதம் செய்து, மிக்க முயற்சியோடு ஒரு பெரிய வேள்வியைச் செய்து முடித்ததனை,

“மன்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன் முன்முயன்று அரிதினின் முடித்த வேள்வி கயிறரை யாத்த காண்டகு வனப்பின் அருங்கடி நெடுந்தூண் போல”

(அகம். 220:5-8)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

நிறைவுரை

இவ்வாறு பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் காப்பியங்கள் மற்றும் நீதி நூல்களில் பாரதத்தின் புகழ்மிக்க இதிகாசமான இராமாயணம் பற்றிய குறிப்புகள் அதனோடு தொடர்புடையக் கிளை கதைகளை எடுத்துக் கூறும் விதமாகவும், கதைமாந்தர்கள் பற்றியும் பல இடங்களில் பேசப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக இராமன் பற்றிய செய்திகள் பேசப்பட்டுள்ளன. மகாபாரதம் பற்றிய குறிப்புகளும் மிகுதியாக உள்ளன. மகாபாரதப் போர் நடந்த காலத்தில் அந்தப் படை விரர்களுக்கு பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் எனும் சேர அரசன் உணவு வழங்கினான் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. புறநானூறு மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2004.
2. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (தொகுதி-1, தொகுதி-2) பொ. வே. சோமசுந்தரனார், கழக வெளியீடு, பதிப்பாண்டு - 2008.
3. சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை மூலமும் தெளிவுரையும் (தொகுதி - 1), ச.வே. சுப்பிரமணியன், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, மு. பதிப்பு - 2010.
4. துரை இராசாராம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் (தொகுதி 1, 2, 3) முல்லை பதிப்பகம், சென்னை, 2009.